

Prezidents Tomass S. Monsons

Apsver ceļu, kuru staigā!

Lūkojoties uz Jēzu kā savu Paraugu un sekojot Viņa pēdās, mēs varam droši atgriezties pie sava Debesu Tēva.

Mani mīļie brāļi un māsas, es izjūtu dziļu pazemību, stāvot jūsu priekšā šajā rītā! Es lūdzu, lai jūs savā ticībā lūgtu par mani, kamēr dalos ar jums savā vēstījumā.

Mēs visi uzsākām brīnišķīgu, izšķirošu ceļojumu, atstājot garu pasauli un sākot šo — bieži vien izaicinājumu pilno — posmu, ko dēvē par laicīgo dzīvi. Svarīgākie mērķi mūsu esamībai uz Zemes ir iegūt ķermeni no miesas un kauliem un pieredzi, kas rodama tikai, tiekot šķirti no mūsu Debesu Vecākiem, lai pārliecinātos, vai mēs pildīsim baušļus. Ābrahāma grāmatas 3. nodaļā mēs lasām: „Un mēs ar to viņus pārbaudīsim, lai redzētu, vai viņi darīs visu, ko Tas Kungs viņu Dievs tiem pavēlēs.”¹

Ienākot šajā pasaulē, mēs paņēmām līdzī Dieva diženo dāvanu — savu rīcības brīvību. Mums ir dota privilēģija pašiem veikt tūkstošiem izvēļu. Šeit mēs mācāmies no stingrā darba uzrauga — pieredzes. Mēs atšķiram starp labu un ļaunu. Mēs atšķiram rūgtu no salda. Mēs mācāmies, ka lēmumi nosaka likteni.

Es esmu pārliecināts, ka mēs atstājām savu Tēvu ar milzīgu vēlmi atgriezties pie Viņa, lai varētu iegūt paaugstināšanu, ko Viņš mums iecerējis un ko mēs paši tik ļoti vēlējamies. Lai gan mums pašiem jāatrod un jāseko ceļam, kas atvedīs atpakaļ pie mūsu Tēva Debesis, sūtot šurp, Viņš neatstāja mūs bez norādījumiem un vadības. Viņš ir dāvājis mums visus nepieciešamos palīgīdzekļus un atbalstījis mūs, ja vien mēs meklēsim Viņa palīdzību un centīsimies darīt visu, kas mūsu spēkos, lai pastāvētu līdz galam un iegūtu mūžīgo dzīvi.

Lai palīdzētu un vadītu, Dievs mums ir devis Savus un Sava Dēla vārdus, kas rodami mūsu Svētajos Rakstos. Mums ir Dieva praviešu padomi un mācības. Taču pats svarīgākais ir tas, ka mums ir nodrošināts nevainojams piemērs, kam sekot, — mūsu Kungs un Glābējs, Jēzus Kristus, — un mums ir doti norādījumi sekot šim piemēram. Pats Glābējs teica: „Nāciet, sekojiet Man!”² „Tos darbus, ko jūs redzējāt Mani darām, jums arī būs darīt.”³ Viņš

uzdeva jautājumu: „Kādiem vīriem jums jābūt?” Un tad atbildēja: „Patiesi, es saku jums, tādiem kā Es.”⁴ Viņš ir izveidojis šauro taku un vada mūs.⁵

Lūkojoties uz Jēzu kā savu Paraugu un sekojot Viņa pēdās, mēs varam droši atgriezties pie sava Debesu Tēva, lai dzīvotu ar Viņu mūžīgi. Praviētis Nefijs teica: „Ja cilvēks nepastāvēs līdz galam, sekojot dzīvā Dieva Dēla paraugam, viņš nevarēs tapt izglābts.”⁶

Kāda sieviete, stāstot par savu pieredzi Svētās zemes apmeklējuma laikā, ik reizi iesaucās: „Es staigāju tur, kur gājis Jēzus!”

Viņa bija bijusi apkaimē, kur Jēzus bija dzīvojis un mācījis. Iespējams, ka viņa stāvēja uz kāda akmens, uz kura Viņš reiz bija stāvējis, vai skatījās uz kalnu grēdu, uz ko Viņš reiz bija lūkojies. Šī viņas pieredze, pati par sevi, bija saviļņojoša, taču fiziski staigāt tur, kur gājis Jēzus, nav tik svarīgi, kā staigāt tā, kā Viņš staigājis. Viņa rīcības atdarināšana un sekošana Viņa piemēram ir daudz svarīgāka par centieniem izsekot tām zūdošajām takām, pa kurām Viņš ceļojis Savā laicīgajā dzīvē.

Izsakot kādam bagātam vīram aicinājumu: „Nāc Man līdzi!”⁷ Jēzus nedomāja tikai to, lai šis vīrs sekotu Viņam augšup un lejup pa apkārtējā apvidus pakalniem un ielejām.

Mums nav jāstaigā gar Galilejas jūras krastiem vai starp Jūdejas kalniem, lai ietu turp, kur gājis Jēzus. Mēs visi varam iet pa tām takām, kur gājis Viņš, ja izvēlamies sekot Viņam savā laicīgajā ceļā, paturot prātā Viņa vārdus un ar Viņa Gara pilnu sirdi dzīvojot pēc Viņa mācībām, kas vada mūs. Viņa piemērs izgaismo ceļu. Viņš teica: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība.”⁸

Pētot takas, pa kurām gājis Jēzus, mēs redzēsim, ka tās ir vedušas cauri daudzām grūtībām, ar kurām mēs sastapsimies savā dzīvē.

Piemēram, Jēzus gāja vilšanās ceļu. Kaut arī Viņš pieredzēja daudz vilšanos, viena no pašām sāpīgākajām izpaudās tad, kad Savas laicīgās kalpošanas noslēgumā Jēzus želojās par Jeruzālemi. Israēla bērni bija noraidījuši to aizsardzību, ko Viņš tiem piedāvāja zem Sava spārna. Uzlūkojot no augšas pilsētu, kura drīz tiks atstāta iznīcībai, Jēzu pārņēma dziļas bēdas. Savās ciešanās Viņš sauca: „Jeruzāleme, Jeruzāleme, tu, kas nokauj praviešus un akmeņiem nomētā tos, kas pie tevis sūtīti, cik reižu Es esmu gribējis tavus bērnus pulcināt ap Sevi, kā vista pulcina zem spārniem savus cāļiņus, bet jūs negribējāt.”⁹

Jēzus gāja kārdinājumu ceļu. Ļaunais Lucifers, saņemdam visus spēkus un pielietodams visvilinošākos argumentus, kārdināja Viņu, kad Tas bija gavējis 40 dienas un 40 naktis. Jēzus nepadevās, Viņš pretojās ikvienam kārdinājumam. Viņa atvadu vārdi skanēja: „Atkāpies, sātan!”¹⁰

Jēzus gāja sāpju ceļu. Padomājiet par Ģetzemani, kur, ciešot nāves moka, „Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi”¹¹. Un kā gan var aizmirst Viņa nežēlīgās ciešanas pie krusta!

Katrs no mums ies vilšanās ceļu. Var gadīties, ka tas notiks zaudētu iespēju, ļaunprātīgi izmantotas varas, mūsu mīļoto izvēles vai mūsu pašu izdarītās izvēles dēļ. Katram no mums nāksies iet arī kārdinājumu ceļu. Mācības un Derību 29. nodaļā mēs lasām: „Un ir nepieciešams, lai velns varētu kārdināt cilvēku bērnus, vai arī viņi nevarēs rīkoties paši.”¹²

Tāpat mēs iesim arī sāpju ceļu. Būdami kalpi, mēs neesam pārāki par Skolotāju, kurš atstāja šo laicīgo dzīvi tikai tad, kad bija pieredzējis lielas sāpes un ciešanas.

Kaut arī mūsu ceļā gaida skaudra un rūgta pieredze, mēs varam rast arī lielu laimi.

Mēs varam iet paklausības ceļu kopā ar Jēzu. Tas ne vienmēr būs viegli, bet ņemsim par moto vārdus, ko mums mantojumā atstājis Samuēls: „Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris, un padevība ir labāka nekā auna tauki.”¹³ Paturēsim prātā, ka nepaklausības galīgās sekas ir gūsts un nāve, bet balva par paklausību ir brīvība un mūžīgā dzīve.

Mēs, tāpat kā Jēzus, varam iet kalpošanas ceļu. Kad Jēzus kalpoja starp cilvēkiem, Viņa dzīve bija kā kvēls labestības avots. Viņš deva spēku kroplo locekļiem, redzi — neredzīgo acīm un dzirdi — nedzirdīgo ausīm.

Jēzus gāja lūgšanu ceļu. Viņš mācīja mums lūgt, dāvājot skaistu lūgšanu, kas zināma kā Tā Kunga lūgšana. Un kurš gan var aizmirst Viņa lūgšanu Ģetzemanē: „Ne Mans, bet Tavš prāts lai notiek”¹⁴

Mums pa rokai ir vēl citi Glābēja norādījumi, kas rodami Svētajos Rakstos. Savā Kalna sprediķī Viņš liek mums būt žēlastīgiem, pazemīgiem, taisnīgiem, sirdi šķīstītiem miera nesējiem. Viņš dod norādījumus — drosmīgi pastāvēt par saviem uzskatiem, kad tiekam izsmieti vai vajāti. Viņš lūdz, lai mēs ļautu savai gaismai mirdzēt tā, lai citi to redzētu un vēlētos godāt mūsu Tēvu Debesīs. Viņš māca mums būt tikumīgiem un tīriem gan savās domās, gan darbos. Viņš saka mums, ka krāt mantu debesīs ir daudz svarīgāk, nekā krāt to virs Zemes.¹⁵

Savās līdzībās Viņš māca ar spēku un pilnvarām. Stāstot par labo samarieti, Viņš māca mums mīlēt un kalpot saviem tuvākajiem.¹⁶ Savā līdzībā par talentiem Viņš māca mums pilnveidoties un tiekties pēc pilnības.¹⁷ Līdzībā par pazudušo avi Viņš sniedz norādījumus glābt tos, kuri nogājuši no ceļa un nomaldījušies.¹⁸

Ja mēs centīsimies savas dzīves centrā likt Kristu, mācoties Viņa vārdus, sekojot Viņa mācībām un ejot Viņa ceļus, Viņš ir apsolījis dalīties ar mums mūžīgajā dzīvē, kuras dēļ gāja nāvē. Nav augstāka galamērķa par izvēli pieņemt Viņa mācību, kļūt par

Viņa mācekļiem un visu mūžu darīt Viņa darbu. Nekas cits, neviena cita izvēle nevar padarīt mūs par tādiem, par kādiem mūs spēj padarīt Viņš.

Domājot par cilvēkiem, kuri patiesi centušies sekot Glābēja piemēram un gājuši Viņa ceļu, man uzreiz prātā nāk Gustavs un Margarita Vakeri — vieni no kristīgākajiem cilvēkiem, kurus jebkad esmu pazinis. Viņi bija dzimuši Vācijā un emigrējuši uz Austrumkanādu, kur mēs sastapāmies, kad kalpoju par misijas prezidentu. Brālis Vakers pelnīja iztiku, strādājot par frizieri. Lai gan viņu līdzekļi bija ļoti ierobežoti, viņi dalījās visā, kas viņiem bija. Viņi nebija svētīti ar bērniem, taču rūpējās par katru, kurš ienāca viņu mājās. Izglītoti un pieredzes bagāti cilvēki uzmeklēja šos pazemīgos, neizglītos Dieva kalpus, uzskatot sevi par laimīgiem, ja varēja pavadīt viņu klātbūtnē kaut stundu.

Viņu izskats bija ikdienišķs, viņi runāja neveiklā un diezgan grūti saprotamā angļu valodā, viņu mājoklis bija ļoti pieticīgs. Viņiem nebija ne auto, ne televīzijas, un viņi nedarija neko no tā, kam parasti pievērš uzmanību pasaule. Tomēr uzticīgie bija iestāģājuši ceļu uz viņu durvīm, lai varētu baudīt garu, kas tur mājō. Viņu mājas bija debess Zemes virsū, un viņi izstaroja pilnīgu mieru un labestību.

Arī mums var būt šāds gars, un mēs varam dalīties tajā ar pasauli, ejot mūsu Glābēja ceļu un sekojot Viņa nevainojamajam piemēram.

Salamana pamācībās mēs lasām pamudinājumu: „Apsver ceļu, kuru staigā!”¹⁹ Ja mēs to darīsim, mums būs ticība un vēlme iet to ceļu, ko gāja Jēzus. Mums nebūs nekādu šaubu, ka esam uz ceļa, pa kuru mūsu Tēvs vēlas, lai mēs dotos. Glābēja piemērs sniedz vadlīnijas visā, ko darām, un Viņa vārdi kalpo par uzticamu ceļvedi. Viņa ceļš droši aizvedīs mūs mājās. Es lūdzu, kaut mēs varētu baudīt šo svētību! Jēzus Kristus, kuru es mīlu, kuram kalpoju un par kuru liecinu, Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Ābrahāma 3:25.
2. Lūkas 18:22.
3. Nefija 27:21.
4. 3. Nefija 27:27.
5. Skat. Eliza R. Snova, „Ak, mīlestība, gudrība!”,
Garīgās dziesmas, nr. 120.
6. 2. Nefija 31:16.
7. Lūkas 18:22.
8. Jāņa 14:6.
9. Lūkas 13:34.
10. Mateja 4:10.
11. Lūkas 22:44.
12. Mācība un Derības 29:39.
13. 1. Samuēla 15:22.
14. Lūkas 22:42.
15. Skat. Mateja 5., 6.
16. Skat. Ap. d. 10:30–37.
17. Skat. Mateja 25:14–30.
18. Skat. Lūkas 15:4–7.
19. Salamana pamācības 4:26.

Mācības mūsdienām

No 2014. gada oktobra līdz 2015. gada aprīlim katrā mēneša ceturtajā svētdienā Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības stundas vajadzētu gatavot, izmantojot vienu vai vairākas runas no 2014. gada oktobra vispārējās konferences. 2015. gada aprīlī runas var izvēlēties vai nu no 2014. gada oktobra, vai 2015. gada aprīļa vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot stundu sagatavošanai, vai arī viņi var uzticēt šo pienākumu bīskapiem un draudžu prezidentiem.

Runas daudzās valodās ir atrodamas conference.lds.org.

Prezidents Dīters F. Uhdorfs

Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

Liecības saņemšana par gaismu un patiesību

Jūsu personiskā liecība par gaismu un patiesību svētīs ne tikai jūs un jūsu pēctečus šeit, mirstīgajā dzīvē, bet arī pavadīs jūs viscaur visai mūžībai.

Būdams avioliniju pilots, es neskaitāmas stundas esmu vadījis lidmašīnas pāri kontinentiem un okeāniem nakts laikā. Veroties naksnīgajās debesīs pa savas kabīnes logu, it īpaši uz Piena Ceļu, es bieži apbrīnoju Dieva radītā plašumu un dziļumu, kas Svētajos Rakstos ir raksturots kā „pasaules bez gala”.¹

Mazāk kā pirms gadsimta lielākā daļa astronomu uzskatīja, ka mūsu Piena Ceļa galaktika bija vienīgā galaktika Visumā.² Viņi domāja, ka ārpus mūsu galaktikas bija tikai milzu nebūtība, bezgalīgs tukšums — tukšs, auksts un bez zvaigznēm, gaismas un dzīvības.

Teleskopiem kļūstot labākiem — tostarp teleskopiem, ko varēja palaist kosmosā, — astronomi sāka aptvert aizraujošo, gandrīz neaptveramo patiesību: Visums ir pārsteidzoši lielāks,

nekā kāds iepriekš uzskatīja, debesis ir neskaitāms daudzums galaktiku, kas ir neiedomājami tālu, un katrā ir simtiem miljardu zvaigžņu.³

Ļoti īsā laikā mūsu sapratne par Visumu izmainījās uz visiem laikiem.

Mūsdienās mēs varam redzēt dažas no šīm tālajām galaktikām.⁴

Mēs zinām, ka tās pastāv.

Tās ir pastāvējušas ļoti ilgu laiku.

Taču, pirms cilvēcei bija pietiekami spēcīgi instrumenti, lai uztvertu debesu gaismu un padarītu šīs galaktikas redzamas, mēs neticējām, ka kaut kas tāds ir iespējams.

Visuma lielums pēkšņi neizmainījās, taču dramatiski mainījās mūsu spējas redzēt un saprast šo patiesību. Ieguvusi vairāk zināšanu, cilvēce iepazinās ar brīnumainiem skatiem, ko nekad iepriekš nevarējām pat iedomāties.

Mums ir grūti ticēt tam, ko neredzam

Iedomājieties, ka jūs varētu pārceļties atpakaļ laikā un aprunāties ar cilvēkiem, kas dzīvoja pirms tūkstoš vai tikai pirms simts gadiem. Iedomājieties, ka cenšaties paskaidrot viņiem dažas mūsdienu tehnoloģijas, kas jums un man šodien ir pašas par sevi saprotamas. Piemēram, ko šie cilvēki varētu domāt, ja mēs viņiem pastāstītu par milzīgām lidmašīnām, mikroviļņu krāsnīm, plaukstdatoriem, kas satur plašas digitālās bibliotēkas, un mūsu mazbērnu video, ar ko mēs zibenīgi dalāmies ar miljoniem cilvēku visā pasaulē?

Daži varētu mums noticēt. Tomēr lielākā daļa mūs izsmietu, pretotos vai pat, iespējams, censtos apklusināt mūs vai kaitēt mums. Daži varētu censties pielietot loģiku, saprātu un faktus, kas tiem būtu zināmi, lai parādītu, ka mēs maldāmies, esam muļķi vai pat esam bīstami. Viņi varētu vainot mūs tajā, ka mēģinām maldināt citus.

Taču, protams, šie cilvēki paši pilnībā maldītos. Viņiem varētu būt ļoti nolūki, un viņi varētu būt sirsnīgi. Viņi varētu justies pilnīgi pārliecināti par savu viedokli. Taču viņi vienkārši nespētu skaidri saprast, jo viņi vēl nebūtu saņēmuši pilnīgāku patiesības gaismu.

Gaismas soliņums

Šķiet, ka cilvēces iezīme ir pieņemt, ka cilvēkam ir taisnība pat tad, kad viņam nav taisnība. Un, ja tas tiešām tā ir, kāda gan cerība ir katram no mums? Vai mēs esam nolemti bezmērķīgai dreifēšanai pretrunīgas informācijas okeānā uz ļodzīga plosta, kas veidots no mūsu aizspriedumiem?

Vai ir iespējams atrast patiesību?

Manas uzrunas nolūks ir pasludināt priecīgo vēsti, ka pats Dievs — Pulku Kungs, kurš zina visu patiesību, — ir devis Saviem bērniem apsoliĵumu, ka viņi var zināt patiesību.

Lūdzu, apdomājiet šī solījuma nozīmīgumu:

Mūžīgais un Visvarenais Dievs, šī plašā Visuma Radītājs, runās uz tiem, kas vērsīsies pie Viņa no sirds un ar patiesu nolūku.

Viņš runās ar viņiem caur sapņiem, vīzijām, domām un sajūtām.

Viņš runās nepārprotamā veidā, kas pārsniedz cilvēka saprašanu. Viņš sniegs viņiem dievišķu vadību un atbildes uz viņu personīgās dzīves jautājumiem.

Protams, būs tādi, kas ņirgāsies un teiks, ka tas nav iespējams, ka tad, ja Dievs būtu, Viņam būtu kas labāks darāms, nekā uzklaut un atbildēt uz viena cilvēka lūgšanu.

Taču es jums saku — Dievs rūpējas par jums. Viņš sadzirdēs jūsu personīgos jautājumus un atbildēs uz tiem. Atbildes uz jūsu lūgšanām nāks Viņa veidā un laikā, un tādēļ jums ir jāmacās ieklausīties Viņa balsī. Dievs vēlas, lai jūs atrastu ceļu atpakaļ pie Viņa, un Glābējs ir tas ceļš.⁵ Dievs vēlas, lai jūs mācītos no Viņa Dēla, Jēzus Kristus, un pieredzētu pilnīgu mieru un prieku, ko sniedz dievišķās mācekļības ceļš.

Mani dārgie draugi, katram vīrietim, sievietei un bērnam, kas vēlas to pārbaudīt, ir pieejams diezgan vienkāršs eksperiments, ko garantē Dievs un kas ir atrodams senu Svēto Rakstu grāmatā.

Pirmkārt, jums ir jāpēta Dieva vārds. Tas nozīmē lasīt Svētos Rakstus un studēt seno un mūsdienu praviešu vārdus par Jēzus Kristus Atjaunoto evaņģēliju — nevis nolūkā apšaubīt vai kritizēt, bet ar patiesu nolūku atklāt patiesību. Apdomājiet sajūto un sagatavojiet savus prātus patiesības saņemšanai.⁶ „Pat ja jūs nevarat vairāk, kā vēlēties ticēt, ļaujiet šai vēlmei darboties jūsos, . . . ka varēsiet atbrīvot vietu [Dieva vārdam].”⁷

Otrkārt, jums ir jāapdomā, bezbailīgi jācenšas ticēt⁸ un jājūtas pateicīgiem par to, cik žēlīgs Tas Kungs ir bijis pret Saviem bērniem no Ādama laikiem līdz mūsdienām, nodrošinot praviešus, gaišreģus un atklājējus, kuri vada Viņa baznīcu un palīdz jums atrast ceļu atpakaļ pie Viņa.

Treškārt, jums ir jālūdz savam Debesu Tēvam, Viņa Dēla, Jēzus Kristus, Vārdā, atklāt jums patiesību par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu. Lūdziet no sirds un ar patiesu nolūku, ar ticību Kristum.⁹

Glābējs jums ir devis arī *četurto* soli: „Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis.”¹⁰ Citiem vārdiem, kad jūs cenšaties pārbaudīt evaņģēlija principu patiesumu, jums vispirms ir jādzīvo pēc tiem. Pārbaudiet evaņģēlija doktrīnu un baznīcas mācības savā dzīvē. Dariet to ar patiesu nolūku un pastāvīgu ticību Dievam.

Ja jūs tā darīsiet, jums ir solījums no Dieva, kurš ir saistīts ar Savu vārdu¹¹, — ka Viņš atklās jums patiesību ar Svētā Gara spēku. Viņš dāvās jums lielāku gaismu, kas ļaus jums redzēt cauri tumsībai un ieraudzīt neiedomājami dziņenus skatus, kas cilvēka acīm nav izprotami.

Daži varētu teikt, ka šie soļi ir pārāk sarežģīti vai ka tie nav pūļu vērti. Tomēr es apliecinu, ka šī personīgā liecība par evaņģēliju un Viņa baznīcu ir vissvarīgākais, ko varat iegūt šajā dzīvē. Tā ne tikai svētīs un vadīs jūs šajā dzīvē, bet tai būs tieša ietekme uz jūsu dzīvi arī viscaur mūžībā.

Gara lietas var saprast vienīgi ar Garu

Zinātniekiem neizdevās izprast Visuma plašumu, līdz instrumenti nebija kļuvuši pietiekami jutīgi, lai apkopotu lielāku gaismu, lai viņi varētu saprast pilnīgāku patiesību.

Apustulis Pāvils mācīja līdzīgu principu par garīgajām zināšanām. „Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara,” viņš rakstīja korintiešiem, „jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.”¹²

Citiem vārdiem — ja jūs vēlaties atpazīt garīgo patiesību, jums ir jālieto pareizie instrumenti. Jūs nevarat saprast garīgo patiesību ar instrumentiem, kas nespēj to uztvert.

Glābējs ir teicis jums mūsdienās: „Tas, kas ir no Dieva, ir gaisma; un tas, kas saņem gaismu un turpina Dievā, saņem vairāk gaismas; un šī gaisma kļūs spožāka un spožāka, līdz iestājas pilnīga diena.”¹³

Jo vairāk mēs vēršam savu sirdi un prātu uz Dievu, jo vairāk debesu gaismas ieliet mūsu dvēselē. Un katru reizi, kad mēs labprātīgi un centīgi meklējam šo gaismu, mēs parādām Dievam savu gatavību saņemt vairāk gaismas. Pakāpeniski tas, kas iepriekš jums šķita neskaidrs, tumšs un tāls, kļūst skaidrs, spožs un pazīstams.

Līdzīgi, ja mēs novēršamies no evaņģēlija gaismas, mūsu pašu gaisma sāk palikt blāvāka — nevis dienas vai nedēļas laikā, bet pakāpeniski laika gaitā — līdz mēs atskatāmies un nevaram īsti saprast, kāpēc mēs vispār ticējām, ka evaņģēlijs ir patiess. Mūsu iepriekšējās zināšanas var pat jums šķist muļķīgas, jo, kas reiz jums bija tik saprotams, atkal ir kļuvis neskaidrs, miglains un tāls.

Šis ir tas iemesls, kāpēc Pāvils uzstāja, ka evaņģēlija vēsts ir ģeķība tiem, kas iet bojā, „bet [tiem], kas [top] izglābti, tas ir Dieva spēks”.¹⁴

Lakmusa reakcijas testa nav

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir vieta cilvēkiem ar visdažādākajām liecībām. Dažiem baznīcas locekļiem ir droša liecība, kas viņos spoži deg. Citi vēl cenšas uzzināt. Baznīca ir mājas visiem, kur sanākt kopā, neskatoties uz mūsu liecības dziļumu vai augstumu. Es nepazīstu tādu zīmi uz mūsu sanāksmju namu durvīm, kur būtu teikts: „Lai ienāktu, tavai liecībai ir jābūt tik un tik lielai.”

Baznīca nav domāta tikai pilnīgiem cilvēkiem, bet visiem, lai „[nāktu] pie Kristus un [taptu] pilnveidoti Viņā”.¹⁵ Baznīca ir tādiem cilvēkiem kā jūs un es. Baznīca ir vieta, kur laipni uzņem

un audzina, nevis nošķir vai kritizē. Tā ir vieta, kur mēs sniedzamies pretī, lai iedrošinātu, pacilātu un atbalstītu cits citu mūsu individuālajos dievišķās patiesības meklējumos.

Galū galā mēs visi esam svētieļnieki, kas meklē Dieva gaismu, kamēr staigājam pa māceklibas taku. Mēs nenosodām citus par to gaismas daudzumu, kas viņiem ir vai nav; drīzāk mēs lolojam un veicinām visu gaismu, līdz tā kļūst skaidra, spoža un patiesa.

Soliņjums visiem

Apzināsimies, ka visbiežāk liecību nav iespējams iegūt vienā minūtē, stundā vai dienā. Liecības iegūšana nav vienreizējs pasākums. Garīgās gaismas gūšanas process turpinās visu mūžu.

Jūsu liecība par dzīvo Dieva Dēlu un Viņa atjaunoto baznīcu, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu, varētu nenākt tik ātri, kā jūs to vēlētos, taču es varu jums apsoltīt: ja jūs izdarīsiet savu daļu, jūs iegūsiet liecību.

Un tā būs brīnišķīga.

Es sniedzu jums savu personīgo liecību, ka garīgā patiesība piepildīs jūsu sirdi un nesis gaismu jūsu garam. Tā jums atklās patiesas zināšanas ar brīnišķīgu prieku un debešķīgu mieru. Es to pats esmu pieredzējis ar Svētā Gara spēku.

Kā ir apsoltis senos Svētajos Rakstos, Dieva Gara neizsakāmā klātbūtne liks jums dziedāt dziesmu par pestīšanas mīlestību,¹⁶ pacelt acis uz debesīm un pacelt savu balsi Visuaugstā Dieva, jūsu Patvēruma, jūsu Cerības, jūsu Aizsarga, jūsu Tēva slavināšanā. Glābējs apsoltija — ja jūs meklēsiet, jūs atradīsiet.¹⁷

Es liecinu, ka tā ir patiesība. Ja jūs meklēsiet Dieva patiesību, tas, kas tagad varētu šķist neskaidrs un tāls, ar Dieva labvēlības gaismu pakāpeniski tiks atklāts un kļūs skaidrs un tuvs jūsu sirdij. Diženi garīgi skati, neiedomājami cilvēka acīm, tiks jums atklāti.

Mana liecība ir par to, ka šī garīgā gaisma ir aizsniedzama katram Dieva bērnam. Tā apgaismos jūsu sapratni, nesis dziedināšanu jūsu sirdij un prieku jūsu dzīvē. Mani dārgie draugi, lūdzu, nenovilciniet brīdi, kad meklēt un stiprināt savu personisko liecību par Dieva dievišķo darbu, gaismas un patiesības darbu.

Jūsu personiskā liecība par gaismu un patiesību svētīs ne tikai jūs un jūsu pēctečus šeit, mirstīgajā dzīvē, bet arī pavadīs jūs viscaur visai mūžībai, pasaulēs bez gala. Par to es liecinu, atstājot jums savu svētību, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mozus gr. 1:33.
2. Skat. Marsija Bartusiaka, *The Day We Found the Universe* (2009), xii. Mani vienmēr pārsteidz tas, ka mēs varam būt tik pārliecināti par saviem secinājumiem. Dažreiz mūsu pārliecība ir tik stipra, ka mēs pieņemam, ka mums ir visa iespējamā patiesība. Piemēram: „Saimons Ņūkoms, Amerikas astronomijas dekāns deviņpadsmitā gadsimta beigās, kādas observatorijas iesvētīšanas laikā 1887. gadā izteicās, ka „runājot par astronomiju . . . šķiet, mēs tiešām ātri tuvojamies savu zināšanu robežām. . . Tā rezultātā — darbs, kas istenībā piesaista astronoma uzmanību, lielākoties ir jau zināmā izvēršana, nevis jaunu atklājumu veikšana”” (Bartusiak, xv).
3. Šī „nesenā” atklājuma gaismā ir interesanti apdomāt Mozus 1:33, 35. Mozus grāmata Dārgajā Pērlē tika atklāta pravietim Džozefam Smitam 1830. gada jūnijā, gandrīz gadsimtu pirms Edvīns Habls paziņoja par tālo galaktiku atklājumu.
4. Skat., piemēram, Habla mantojuma attēlu galeriju vietnē heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Skat. Jāņa 14:6.
6. Skat. 3. Nefija 17:3.
7. Almas 32:27.
8. Skat. Mācība un Derības 67:3.
9. Skat. Moronija 10:3–5.
10. Jāņa 7:17; skat. arī Psalmi 25:14; Jāņa 3:21.
11. Skat. Mācība un Derības 82:10.
12. 1. korintiešiem 2:14.
13. Mācība un Derības 50:24.
14. 1. korintiešiem 1:18.
15. Moronija 10:32; skat. arī Mācība un Derības 20:59.
16. Skat. Almas 5:26.
17. Skat. Mācība un Derības 88:63.